

14.3.1967

TAKVİMDEN BİR YAPRAK

Uzunay

YUSUF ZİYA ORTAÇ

VÂ-NÜ'nun ölümünün kalblere çöken ağırlığını biraz geçiştirmeye vakit kalmadan Türkiye matbuat dünyası yeni bir zelzele ile sarsıldı. «Ak-Baba» mizah mecmuası sahibi, Yûsuf Ziyâ Ortaç, Cumartesi sabahı saat 4'de Hakkın Rahmetine kavuştu.

Ne cana yakın, ne neş'eli bir meslekdaş idi, olduğu yere neş'e saçardı. Fakat bilinmiyor ki, meğer hayata daima tebesüm eden, onu her an, güzel taraflarından gören, bu değerli adamın, ölümle aralarında gittikçe inceleşen bir râbita varmış.

Bir gün mecmuadaki yazıhanesinde konuşuyoruz. Söz hayata ve ölüme intikal etti. Aklıma tasavvufi bir hikâye geldi:

«Aziz Mahmud Hüdâî Hazretleri, fırtınalı bir havada Dervişlerinden biri ile Üsküdar'dan İstanbul'a geçer iken dalgaların savletinden Derviş korkmuş ve korkduğunu bâzı halleriyle belli etmiş.

Hazreti Hüdâî sormuş:

— Ne o Derviş Mehmed? Görüyorum ki fırtınadan endişe ediyorsun, dalgalar kayığa vurdukça iki elinle küpeşteyi yakalıyorsun.

Derviş Mehmed, kızara bozara kayığı göstererek:

— Hakkınız var Şeyhim. Düşünün ki, ölümle aramızda incecik bir tahta parçası var.

Hazreti Hüdâî cevap vermemiş. İstanbul'a geçmişler, kayıktan çıkmışlar. Hüdâî Hazretleri, müridine dönmüş:

— Derviş Mehmed, demiş, ölümle aramızda artık o incecik tahta parçası da kalmadı.»

Allah rahmet etsin fıkrâ pek hoşuna gitmişti. Ve bir daha onun ölümünden korktuğunu îmâ eder bir söz sarfettiğini duymadım. Dâima neş'e saçardı.

İlk mizahî yazısını, rahmetli Sedat Simâvi'nin «Diken» adlı mecmuasına, bir okka Hacı Bekir şekerlemesi ücretle, yazdığına ve «Diken»in de intişârı mütârekenin ilk senesi olan 1918 olduğuna göre, o da yarım asırlık bir muharrirdir.

Yûsuf Ziya'nın vazıları ve şiirleri yüzü gibi aydınlıktır. Yazılarında edebî san'at bakımından kusur yoktur. Edebiyat-ı Ceddecilerle hayli kalem münakaşaları yapmışlardır. Bilhassa Cenab Şahabeddin'le araları pek açıktı. Hattâ Cenab'ın «Çocuklar» başlığı ile yazdığı bir makalesi vardı ki, bugün de okunacak olursa Tanzimat sonrası edebiyatının parlak bir müdafasını ihtivâ eder.

Cenab'ın «Çocuk» diye hitâb ettiği Yûsuf Ziya, bugün 72 yaşında idi.

Avrupa'dan geldikten sonra, ilk defa Pangaltı'da rastladım.

— Nasıl dedim, hâlâ Fikret ve Cenâb mektebine muarız bulunmakta devam ediyor musun?

— Sus! Refi' Cevad, dedi, ne büyük hatâ ettiğimi şimdi anlıyorum, çünkü şimdi şiir diye yazılan yâveleri okursan, bizde artık şiir diye bir şey kalmadığına hükmedersin.

Biraz deşmek istedim:

— Mubalâğa ediyorsun.

— Hayır

Dedi ve bana şimdi hatırlayamayacağım kadar saçma, bir iki şiir söyledi ve ilâve etti:

— Böyle şiir yazmaktansa, şâirliğimi inkâr ederim, daha iyi.

Zavallı Yusuf Ziya! Allah sana rahmet etsin.

TT-516189

Taha Toros Arşivi

* 0 0 1 5 1 6 1 8 9 0 0 6 *